

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι, εδρά παλιν αὖ Ἀθήναι,

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγάλῃ,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει
συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχωμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιδύο τοῦ Ἰουνίου,
τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Εὐσεβίου.

Ἐβδομῆντα τέσσαρα εἰν' ὁ ἀριθμὸς μας,
κι' ἄνω κάτω ἔρρισκεται ὁ ἐγκέφαλός μας.

Τοῦ κλειδῶνα τραγοῦδι μὲ φροῦτα καὶ λουλούδια

Στὸν Κλειδῶνα τὸ πρῶτο
μὲ δύναμι καὶ κράτος.

Εἰς τὸν Φιλήμονα,
τὸν πολυτλήμονα.

Καλῶς, ποτε τὸν Κλειδῶνα μὲ τ' Ἀγιαννίου τὴν χάρι,
χαρὰ ἀπὸ τὸν καλότυχον π' ἀπλώσῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Κρίμα, ἴστων τόσο πόλεμον καὶ σὸν σφοδρὸν ἀγῶνα,
ἐξοῦσε, φίλε μου, καὶ σὺ σὲ χάρτινον Αἰῶνα!

Στὸν Θεωδώρακ τὸν Δεληγιάννη,
ὅπου τοῦ πρέπει γαμπροῦ στεφάνι.

Εἰς τὸν Πετσάλη Εὐροχωρίου,
τὸν μὴ τυχόντα εἰσιτηρίου.

Κι' ἂν ἐγίνες πρωθυπουργὸς καθόλου δὲν σοῦ ἐμοιάζει,
εὐσεβὴς πλουμιστὸς γαμπρὸς καὶ νύφη σοῦ ταιριάζει.

Σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῇ ὁ Κλειδῶνας, Πετσάλη,
αὐτοῦ σοῦ ἦτανε γραφτὸ ὁ Ῥήγας γὰρ σὲ ψάλλῃ.

Εἰς τὸν Κυβερνήτην,
τὸν ἐννεοκράτην.

Καὶ στὸν Δραγοῦμην τὸν Σεβταλή,
κι' αὐτὸν ἀπ' ἐξω ἀπ' τὴ Βουλὴ.

Σὰν ν' ἀξέρε ἡ μοῖρα σου πῶς δὲν θὰ κυβερνήσῃς,
μὲ κυβερνήτου ὄνομα σ' ἐβάφτισε νὰ ζήσῃς.

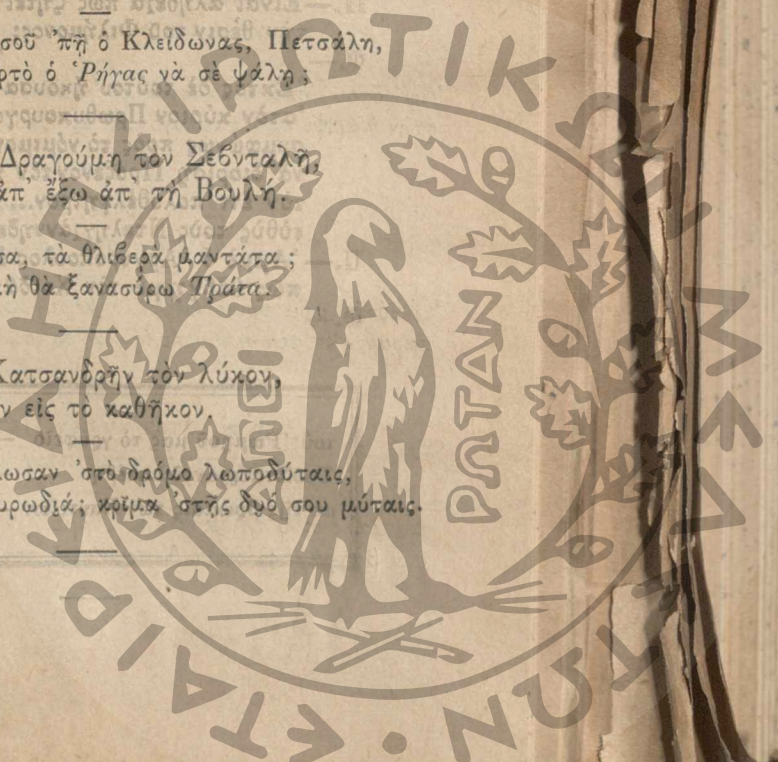
Τάμαθις, Μεγαρίτισσα, τὰ θλιβερά μαντάτα;
καὶ πάλι τὴν ἐκλογικὴ θὰ ξαναύρω Τράτα.

Στὸν Δεληγιῶργη τὸν Λεωνίδα,
ὅπου τὰ χάνει γιὰ τὴν πατρίδα.

Εἰς τὸν Κατσανδρῆν τὸν Λύκον,
τὸν πιστὸν εἰς τὸ καθήκον.

Τόσα πολλὰ σ' ὁ στόμα σου στέκουν συμμαζωμένα,
π' ἄλλα ζητοῦν μὲ μιᾶς νὰ βγοῦν καὶ δὲν χωρεῖ κανένα!

Παντοῦ μᾶς περικύκλωσαν σ' ὁδὸν λαοπαύταις,
καὶ δὲν τοὺς πῆρες μυρωδιὰ; κοίμα σ' ὅτῃς δὲς σου μύταις.

Στόν Παππαμιχαλόπουλον,
Μολάων ἀρχοντόπουλον.

Ὁ λύκος κι' ἂν ἐγέρασε κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
οὔτε τὴ γνῶσι ἄλλαξε, οὔτε τὴν κεφαλὴ του.

Δημητρακάκη τῷ κλεινῷ,
φίλῳ τοῦ κόμματος τρανῷ.

— Πῶς, Κλειδῶνα; γιὰ ὑπουργὸ ἀκόμη δὲν με κρίνεις;—
κι' ἐκεῖνος τ' ἀπεκρίθηκε « τὸν Κλειδῶνα θὰ γίνης ».

Στόν θεάνθρωπον Μακράκη,
ποῦ τὸν ᾤτισαν φαρμάκι.

Γράφεις ἐδῶ, 'μιλεῖς ἐκεῖ. ἀνέωντον ταμεῖον,
μὰ πότε θά σ' ἀκούσωμεν καὶ στὸ Φρενοκομεῖον;

Στόν Καλλιγᾶ,
ποῦ δὲν λυγᾶ.

Στὴν Τράπεζα τὴν Ἐθνικὴ τὸν τάπητα πρὶν στρώσης,
ἐσκέφθης τὸ Ῥωμαιοῦ καὶ σὺ νὰ ξεπατώσης.

Στόν Κανελλίδην τῶν Καιρῶν,
τόσον ἐσχάτως ἀνθρώπιν...

Ὡ! πῶς ἀλλάζουν οἱ Καιροὶ 'στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!..
πότ' ἀπ' ἐδῶ, πότ' ἀπ' ἐκεῖ, κι' ὅ, τι σοῦ δίνουν φάτο.

Εἰς τὸν Σκουλούδη τὸν κλεινόν,
ζῶντα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν.

Ρίχνεις τὰ παραγάδια σου συχνὰ 'στὴν Φρεαττύδα...
τοῦ κάκου, χέλια δὲν θὰ βρῆς καθὼς 'στὴν Κωπαΐδα.

Ἀντωνόπουλον Μεσσήνης,
κι' ὑπουργὸν Δικαιοσύνης.

Ἀφ' οὔτου 'στὰ δικαστικὰ εἶν' ὑπουργὸς ὁ Σπήλιος,
στὴν λάμψι του τυφλόνονται κι' ὅλοι φωνάζουν « ἦ, ἦ! »!

Στόν κόντε Ῥῶμα,
ναύτην 'στὸ χῶμα.

Ὡ κόντε μου τρικούβερτε, γκατρέ-κραβοκύρη,
παραίτησε τὸν μπουσουλά καὶ πιάσε τὸ κλυστήρι.

Καὶ 'στὸν κύριον Πετρίδη,
ποῦ παιζε κακὸ παίγνιδι.

Δάσκαλε ποῦ ἐδίδασκες καὶ νόμο δὲν 'κρατούσες,
σὰν βατραχὸς 'στοῦ Λεονταρίου τὸν δρόμο τί ζητοῦσες;

Καὶ 'στὸν Πετράκη δὸς στίχους μόνον
μέσῳ τῶν νέων αὐτοῦ ἀγώνων.

Λευκὸς ἢ μαῦρος ἂν θὰ 'βγῆς κανένας δὲν γνωρίζω,
ἢ κάλλη μοιάζει σὰν μπογιά π' ἀσπρίζει καὶ μαυρίζει.

Εἰς τὸν κύριον Τρικούπη,
ποῦ μᾶς ἔγινε κουνοῦπι.

Εἰσηγητὴς 'στὴν κάλλη σου ποτέ μου δὲν θὰ γίνω,
κι' ἀπ' τοῦ Πετρίδη τὴν ζωὴ τὸν θάνατον προκρίνω.

Εἰς τὸν Ζυγομαλά,
μὲ τὰ πολλὰ μυαλά.

Εἶδα 'στὸν κόσμον πλάσματα, εἶδα 'στὸν κόσμον
μὰ σένα σ' ἐρωτεύονται δασκάλαις καὶ δασκάλοι.

Καὶ εἰς τὸν Μαυρομιχάλην,
μὲ τὴν σπάθα τὴν μεγάλην.

Πότε θὰ γίνῃ ῥεμπελιὸ νὰ κόψωμε Πασσάδες,
νὰ μᾶς κερνοῦνε τὸ ῥακὶ Χανούμναις κυράδες!

Στόν Μεσσηνέζην,
ὅπου δὲν παίζει.

Ψιλὲ λιγνὲ μου τσελεπὴ μὴ 'στὰ 'ψηλὰ κυττάζης,
γιατὶ ἀέρα κοπανᾷς καὶ τίποτα δὲν 'βγάζεις.

Στόν Κασσιμάτη
τὸν διπλωμάτη.

Μ' ἓνα σκυλὶ 'στὴν ἀγκαλιὰ συχνὰ περιδιβάλλεις,
καὶ περὶ νόμων Ἀγγλικῶν μαζί του κουβεντιάζεις.

Ῥηγόπουλον τὸν βουλευτήν,
συνάμα δὲ καὶ ποιητήν.

Πολιτικὴ καὶ ποίησις!... τὸ βῆμα καὶ τὰ νύφη!
Δόξα διπλῇ κι' ἀχώριστος τὸ μέτωπόν σου στέφει.

Καραπαύλῳ τῆς Πυλίας,
ἀνδρὶ πάσης ἀτυχίας.

Μὲ τὸν Τριγγέταν κρατερώς ἐπάλαισες ὡς ἦρας,
ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀκύρωσιν δὲν σ' ἔσωσεν ὁ κλήρος!
Ὡ! τί αὐγὴ ἀνέτειλεν ἡμέρας ἀποφράδος,
ν' ἀκυρωθῇ ὁλόκληρος ὁ Δῆμος τῆς Βουρβάδος!

Στῆς Τροϊζηνίας τὸν Δροσινῷ,
ὅπου μεγάλως τὸν συμπονῶ.

Γιὰ τὸν Δουζίνα Χιῶτικὴ τὴν ἔπαθες!... τί κρίμα!
πίπτεις τῶν ἀκυρώσεων τὸ τελευταῖον ὄμμα.

Δυὸ χωριάταις
Μενιδιάταις

Α'.— Ἀλήθεια πῶς διορίστηκες καὶ σὺ ὁδοεργάτης;

Β'.— Ἀμμ' δὲν θὰ μείνῃ, ἀδελφέ, οὔτ' ἓνας Μενιδιάτης,
π' ὡς τῆς τριάντα τοῦ μηνὸς μὴ θέσι δὲν θὰ πάρῃ...
γιὰ τὸν Πετράκη σήμερα μᾶς κάνουν κάθε χάρι.

Α'.— Λοιπὸν κι' ἐγὼ, βρε ἀδελφέ, μὴ θέσι νὰ ζητήσω.

Β'.— Στόν Παππαμιχαλόπουλο ἐγὼ θὰ σέ συστήσω,
κι' αὐτὸς νὰ πᾶμε 'γρήγορα κι' οἱ δυὸ μας 'στὴν Ἀθήνα,
γιατὶ τῆς θέσεως θάχομε μόνον αὐτὸ τὸν μῆνα.
Μὴ εὐκαιρία σὰν κι' αὕτῃ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάνῃς.

Α'.— Ζήτ' ὁ Πετράκης τὸ λοιπόν...

Β'.— Ζήτω κι' ὁ Δεληγιάννης!

Στόν Φύλλα τὸν λεβέντη,
ποῦ τοῦκοφαν τὸ γλέντι.

Γιὰ ἓνα φύλλου πήδημα, γιὰ μὴ ποδιὰ μπακάλη,
ἀνάψανε τὰ πόδια σου καὶ ἡ ποδιάς σου πάλι.

Στόν Χοιδᾶ τὸν σκοπευτὴ
καὶ μονομάχο βουλευτὴ.

Ἐξ ἀμέσως τὸ σπαθὶ καὶ φόρα τὸ πιστόλι,
καὶ κτύπα 'δῶ καὶ κτύπα 'κεῖ νὰ σκοτωθοῦμε ὅλοι.

Εἰς Στεφανίδην
τὸν Ὀμηρίδην

Πᾶνε τὰρχαῖα γνωμικὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι στίχοι,
τώρα τὰχοῦνε μοναχὰ τῆς σάλας σου οἱ τοῖχοι.

Ἀνδρέα τῷ Αὐγερινῷ,
τὸ πάλαι βουλευτὴ κλεινῷ.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς περνᾷς καὶ δὲν κυττάζεις,
καὶ γιὰ τῆς Ντάμας χάνεσαι κι' ἐννοα καμμιὰ δὲν βάζεις.

Εἰς Σταμούλην τὸν ἀργόν,
καὶ σπουδαῖον κυνηγόν.

Πορὸς ἀσκήσεως σὰν κι' ἐμένα 'στὸ παζάρι περπατεῖ,
μὲ ὅκτω σκυλιὰ 'στὸ πλῆλ καὶ τραντάφυλλο 'στ' αὐτὴ;

Εἰς τὸν εὐσεβῆ Καζάκη,
ποῦ τὸν οὐρανὸ κυττάζει.

Ἀπὸ τοὺς τόσους τίτλους σου καὶ τάξιμάτά σου
δὲν σοῦμεν ἄλλο τίποτα παρὰ τὸ ἀνίστημά σου.

Στόν κύριον Δεμάθαν,
ποῦ ἔμενε 'στὴν ψάθαν.

Λησμώνησε τῆς δόξης σου, κλεινὲ ἐν δασμολόγῳ,
καὶ τώρα πιά συνειθίσε νὰ ζῇς χωρὶς νὰ τρώγῃς.

Εἰς τὸν Σπανὸ Σεμτέλο
μὲ τὸ σταχτὶ καπέλο.

Εἶδα κι' ἐγὼ πολλοὺς Σπανοὺς, μάχαν καὶ λίγη τρίχα.
μὰ σὺ, ὡς φαίνεται, μασσᾷς ἀδίκκοπα μαστίχα.

Ἵπτον Πρόεδρο τὸν μπαμπαλῆ
ποῦναι στοιχειὸ μές ὅτῃ Βουλῇ.

Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτα καλλίτερο νὰ κάνης,
παρά μὲ τὸ κουδοῦνι σου ταῦτιά μας νὰ κουφάνης.

Ἡ ἐξελέγξεις ἑτέλειωσαν καὶ ζήτω ἡ πατρίς,
οἱ παστρικοὶ ἀπέμειναν διακόσοι δεκατρεῖς.

Μιὰ δήλωσις αὐθεντικῇ,
τελεία καὶ ὀριστικῇ.

Δηλοῦται ὅτι τὸν Ῥωμῆον ἔγραψαν δύο μόνον,
ἐγὼ καὶ ὁ Κόκκος δηλαδή καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
καὶ ὅσα ἐγράφησαν προχθὲς ἐν τῇ ἐφημερίδι
τοῦ φίλου μας Καμπούρογλου εἶναι ἀπλοῦν καὶ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.— Συκοφαντία, φίλε μου, οἰκτρὰ συκοφαντία,
καὶ ὅτῃν Ἑλλάδα, Περικλῆ, τὰ πάντα ἀγυρτεία.
Σοῦ ἀποδίδουν, κύριε, παντοίας καταχρήσεις,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὰ πράγματα ὀλίγον ἂν εἰσδύσης,
θὰ δῆς πῶς εἶναι ἄνθρωποι καταραδιουργοῦντες
καὶ οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ κατηγοροῦντες.

Π.— Παρακαλῶ τῶν λόγων σου κράτει καλὰ τὸ νῆμα.

Φ.— Ὁ κύριος Χαρίλαος ἀνέρχεται ὅτῃ βῆμα,
καὶ ἀποδεικνύει, κύριε, σαφέστατα καὶ ἑτοίμως
πῶς καὶ οἱ τρεῖς τῶν βουλευτῶν ἐπέτυχον νομίμως.
Καὶ ὅπως ὅταν χεῖμαρρος κατὰ κρημνῶν ὀρμήσῃ
καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν τοῦ ὄρμην τὸ πᾶν κατακυλίσῃ,
τουτέστι Ῥόκους καὶ κορμούς καὶ πέτρας καὶ Πετρίδας,
καὶ ὅπως ὁ Αἶας ἔσπασε τὸ πάλαι τοὺς Ἀτρείδας,
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, καὶ ὁ Παφλαγὼν ἐκεῖνος
ἐπάταξεν αὐθημερὸν τῶν βουλευτῶν τὸ σμῆνος,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔσπασε τὸν κύριον Πετρίδην...

Π.— Ποῦ τέτοια πράγματα κανεῖς ἔμπορσε νὰ προῖδῃ!

Φ.— Μίαν πρὸς μίαν, φίλε μου, συμπάσας τὰς ἐνστάσεις
παρέσυρεν αὐτοστιγμὴ ὡς ῥεῦμα τῆς θαλάσσης.

Τὸν Παππαμιχαλόπουλον ἀγρίως ξετινάζει,
ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ κύριος αὐτὸς ἀπουσιάζει,
γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
καὶ ἀφότου ἔγιν' ὑπουργὸς κοψίματα παθαίνει.

Ἀποτινάξας δὲ αὐτὸν πηγαίνει ὅτῃ ἀλάτι,
ἀπὸ τ' ἀλάτι ἔπειτα πηγαίνει ὅτῃ Παλάτι,
καὶ λέγει «ἐτολμήσατε εἰς βασιλείας στόμα
ὡς καὶ ἀλάτι, ἄνδρες, νὰ ρίψετε ἀκόμα;»
ἀπ' τὸ Παλάτι ἔπειτα λαλεῖ περὶ χαρίτων,
ἀλλὰ ὁ Λάπας εὐτυχῶς παρὼν ἐμπρὸς τοῦ ἦτον,
καὶ εἶπε «διαμαρτύρομαι καὶ τίποτα δὲν ξέρω»,
πλὴν ἐτινέχθη καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ ἀνωτέρω.

Κατόπιν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Λεωνίδα,
καὶ σοῦ τὸν κάνει, Περικλῆ, μονονουχὶ σταφίδα,
καὶ ὁ Λεωνίδας, κύριε, ἀνέρχεται ὅτῃ βῆμα,
καὶ χάνει, καθὼς πάντοτε, τῶν λόγων τοῦ τῷ νῆμα.
λέγει πῶς ἔκαμε καὶ αὐτὸς μικρὰν δωροδοκίαν,
ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔγινε σχεδὸν χωρὶς κακίαν,
καὶ ἀποδεικνύει φανερὰ εἰς ἄνδρας δημοσίους,
ὅτι αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Ἀποτινάξας δὲ καὶ αὐτὸν, ὡς ἐννοεῖς εὐκόλως,
κατὰ τῶν ἄλλων παρευθὺς ὀρμᾶ κεραυνοβόλος
καὶ ὅπως κεραυνὸς περνεῖ ἀγέλην ἐκ προβάτων,
καὶ τσουρουφλίζει ἑξαφνα τὸ πλῆθος τῶν κεράτων,
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, ἐπέπεσε καὶ ἐκεῖνος,
καὶ οὕτως εἶπεν τσουρουφλίσει τῶν βουλευτῶν τὸ σμῆνος.

Καὶ ὅταν ὅτῃν Κατερινῶ ὁ λόγος τοῦ ἐστάθῃ,
ὦ! τότε κατεσπάραξε τοῦ στήθους μου τὰ βάρη,
καὶ γὰρ ὑπὸ Κατερινῶς τὸ πάλαι ἡγαπηθῆναι,
ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησα, πλὴν φεῦ! ἐλησμόνηθην.

Π.— Πρὸ πάντων ὅμως ἔσπασε τὸν κύριον Πετρίδην.
Φ.— Ποῦ τέτοια πράγματα κανεῖς ἔμπορσε νὰ προῖδῃ!
Π.— Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ στάσις τοῦ ὅτῃ βῆμα ποῖα ποῖα
εἰς τὴν ἀρχὴν, βρὲ Περικλῆ, ποσὺς δὲν ἀνέστησαν
καὶ μὲ τὴν ρεδιγκότα τοῦ κατὰμαυρος ἐπὶ τῇ
σάν νὰ τὸν ἐπερέχουσιν με χημικὴ μελάνη
ἀλλὰ καθόσον, Περικλῆ, μὲ δύναμιν ὡμίαν
συνεκινεῖν καὶ ἔτρεμαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι
ἐτρεμα, φίλε μου, καὶ ἐγὼ καθὼς λεπτοὶ καὶ
ἐνφ' συγχρόνως ἔτρεμα καὶ ἡ μία μου πάλαι.
Καὶ ὅταν ἴλιγο ὑψηλὰ ἐσήκωσε τὸ χέρι,
ὅτῃν Δεληγιάννη νόμισες πῶς θὰ τὸν καταπνίξῃ
γιὰ νὰ τὸν κάμῃ παστοურμά, γιὰ νὰ τὸν καταπνίξῃ
καὶ μόνον λείψανον ἐκεῖ νὰ μείνῃ ἡ φανερὰ.
Ζητωκραυγαὶ τὸν λόγον τοῦ ἀμέσως στεφανώσαντος
ἀλλ' οἱ σφοδροὶ ἀντίπαλοι μανιωδῶς θυμῶν,
καὶ ἀπαιτοῦν τὴν κένωσιν τῶν ἀκοακτῶν...
καθὼς δ' ἡ καθόδος ποτὲ τῶν φοβερῶν Μωρῶν
ἐπῆρε τὸν κατήφορο ὅτῃ ὄρη μὲ τρεχίλια,
ἔτσι κατακυλίσσαμε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὴν σκιά.
Πλὴν μὲς ὅτῃν κατακυλίσματα εὐρέθηκε ὅτῃν
σάν ποῖος νομίζεις, Περικλῆ; ἐκεῖνος μὲ τὸν
καὶ ἐνφ' κατακυλούσαμεν ἐμεῖς ἀπὸ τὴν σκιά.
σπουδαῖα ἐπισόδια συνέβαιναν ὅτῃν σάλα,
διότι ὁ Πετιμεζᾶς σηκόνεται, καὶ γὰρ
βαρὺν ἐκπέμπει μηχανισμόν, οὕτως εἶπεν, ὡς
διαμαρτύρεται οἰκτρῶς καὶ ὁ φίλος Παλαμῆς.
(μωρὲ μὰ τί ἐτράβηξε καὶ ἐκεῖνος ὁ Πετρίδης)
καὶ ὁ Τζάνης ὁ Λατινιστὴς ἐν μέσῳ τόσοι καὶ
περὶ τῆς μαλακύνσεως λαλεῖ τοῦ ἐγκεφάλου.
καὶ κεραυνὸν λατινικὸν ὅτῃν μέση μᾶς τινάξῃ
«amentia est per homines et homo sum» καὶ
συγχρόνως πάλιν ἀντηχοῦν ζητωκραυγαὶ καὶ
ἀπὸ τὸ θεωρεῖον τῶν φωνάζουν καὶ αἱ κυρίαί,
μάλιστα μία ἐξ αὐτῶν, ἡ πρὸ πολμηροτέρα,
εἰς τὸν Τρικούπην, φίλε μου, πετᾷ μίαν μπαμπούρα
ἐνφ' τοῦ κάμνουν αἱ λοιπαὶ μὲ τὸ μαντύλι νεῖμα
ὡς εἶδος νὰ τὸν προσκαλοῦν τὸ βράδυ εἰς τὸν
Ἄλλα καὶ ἐγὼ ἐπέταξα ὅτῃν ὕψη τὸ καπέλο,
καὶ ἐξητωναύγασα σφοδρῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ
Π.— Μὰ πῶς λοιπόν; Τρικουπικὸς ξανάγινε καὶ πάλιν.
Φ.— Ἐγὼ δὲν μοιάζω, φίλε μου, καθόλου τοῦ Πετρίδου
ἀλλ' ὅταν ὁ Χαρίλαος τὴν πλάτη σου γυρίσῃ
καὶ ὁδοστᾶτην, κύριε, ἀπλοῦν σὲ διορίσῃ,
τότε κανέναν πῶς μπόρει τὸν φίλο νὰ τοῦ κανί.
Π.— Ὡσαν νὰ λέμε ἔγινες καὶ σὺ τοῦ Δεληγιάννη;
Φ.— Ἐγὼ δὲν κάνω, κύριε, ποσὺς τὸν διπλωμάτην,
ἀλλ' ὅταν καὶ ὁ Θεόδωρος μοῦ γύρισε τὴν πλάτην
τ' ἤθελες κάμῃ σ' ἐρωτῶ ὅτῃν θέσιν μοῦ ἂν ποῖ.
Π.— Στάσου λοιπόν, παλίμβουλε, νὰ σὲ ζυλοκοπήσω.